

LA PRUDÈNCIA DE LA PERRUQUERA

Un relat de: [Rita O'Neal](#)

La Maribel era la perruquera més prudent de Vilaperduda.

No queia en les confidències més petulants dels seus clients, com sovint feien les seves companyes de professió. Feia més de deu anys que havia aconseguit obrir la seva perruqueria unisex i estava orgullosa de la seva feina i del tracte amb els clients.

Les persones que entraven al seu establiment haurien expressat en més d'una ocasió que se sentien satisfets de que no els inquirissin amb preguntes personals que els comprometien.

La Maribel només s'entregava als tints, estirats, metxes, permanents, melenes i tallats més exigents.

Ella mateixa s'hi havia trobat més d'una vegada, quan havia anat a fer-se un canvi de "look" a alguna perruqueria veïna.

- I... quants anys fa que vas començar com a aprenenta?

- Encara no tens canalla? No hi seràs a temps!

- Com és que encara tens aquella treballadora de caps de setmana que va sempre en xandall? No veus la imatge que dóna al teu local?

Però a la Maribel, en lloc de sentir-se en un compromís, aquest fet li donava més forces per seguir endavant amb el seu model de perruqueria.

Aquell matí de dimecres no l'havia sentit entrar, directament se l'havia trobat assegut al seient del rentacaps.

Era un noi moreno, molt alt i ben plantat.

Tota la conversa que van tenir va ser:

- Tot igualat amb màquina a l'u.

- Seran 10€.

Aquell vespre, quan la Maribel va tancar la botiga per anar a casa, un parell de cantonades més amunt, tampoc va sentir que la seguís.

Tres quarts d'hora més tard, mentre ell l'apunyava, va penedir-se de ser la perruquera més prudent de Vilaperduda.